

Вижницький
національний природний парк

ПІА Природно-
заповідний
фонд України

КАЗКИ ПРО ПЕРВОЦВІТИ

Вступ

Весна – це пора пробудження природи після зимового спокою. Перші промені сонця розтоплюють сніг, а теплі вітри ганяють морози. На лісових галявинах починають розцвітати перші квіти, які тягнуться до сонця, неначе прокидаючись від зимового сну. Білосніжні підсніжники, ніжні шафрани, лісові проліски, ароматні фіалки – ці квіти, як символи початку нового, які оживляють природу своєю красою. Вони не лише прикрашають оточуючий світ, а й надихають на оптимізм та радість. Більшість цих чарівних квітів занесені до Червоної к книги України та потребують нашого захисту і бережливого ставлення!

Казки – чудовий спосіб розвивати творчість у дітей, навчати їх бачити прекрасне в навколишньому світі, відчувати барвистість та багатство життя.

Казки, написані учнями навчальних закладів Вижницького району, дуже цікаві, сповнені фантазії та креативності, вони відкривають двері в чарівний світ первоцвітів.

Ілюстрована книга малюнками вихованців Берегометської школи мистецтв імені Одарки Киселиці.

Шісніжник – квітка надії

В давні-давні часи, коли зароджувався наш світ, жили боги та богині, котрі правили людьми, тваринами, рослинами та природними стихіями.

Одного разу, сиділи всі боги за столом і планували, хто з богинь весни має впустити на землю тепло і проводити зиму. Слухала це дуже жорстока богиня холоду і зими Морена, і планувала підступний план, як запобігти приходу весни, якою багато років правила богиня Камелія. Богині знову передали права і владу скіпетру Камелії, але коли він дійшов до рук Морени, вона промовила закляття, яке не дозволить повністю дати владу богині весни і її стихіям, воно викликало страх у всього живого, і тільки сміливість може його силу зламати.

Проходили дні за днями, день ставав довшим, а тепло так і не приходило.

Люди ходили тривожні і злі, кликали весну, але марно, люта зима не відпускала своєї влади.

Зібралися боги на раду, щоб дізнатись чому не працює скіпетр в руках Камелії. Вийшла зла Морена до богів і сказала їм, що тепер тільки її влада буде царювати на землі,

холод, сніг і лютий мороз, і з кожною зневірою людей на землі, холод і сніг буде тільки збільшуватись, і лише сміливість може зруйнувати її плани і закляття.

Одного ранку, зійшла на землю богиня Камелія і, йдучи босоніж полем, біля лісу по холодному снігу, вона заплакала, бо бачила, яка вона безпорадна перед зимою та її володаркою. Вона ішла полем і плакала, а сльози горохом котилися вниз, замерзаючи, падали маленькими кришталиками на сніг. Іде богиня, аж раптом чує пташиний спів, вона озирнулася, щоб подивитись хто це так гарно співає і побачила сліди на снігу. Та не від її ніг, то були сліди від кришталевих сліз, де вони

впали, виднілась зелена травичка і малесенькі паростки підсніжників. Камелія присіла до них, і здивовано спитала, як вони тут вижили під снігом, обпечені морозом. Почула у відповідь голос: «Дорога наша богине, вже тисячоліттями все відбувається своєчасно і правильно, одну пору року змінює інша, але тебе, богиню весни, вважають наймогутнішою, ти даєш надію, щастя, радість, несеш тепло і затишок у земному просторі, прокидається все живе і люди стають добрішими і щасливими. Я просив траву, щоб набрала сміливості і проросла крізь сніг, я просив кущі і дерева, але їм усім бракує тепла і сміливості піти проти зими, але я не хочу бути таким, і ми з своїми побратимами спробуємо зламати закляття злої богині, але нас мало, і шар снігу завеликий для нашого пробудження». Тоді богиня знову заплакала, але від щастя, що знайшовся сміливець такий маленький і такий сильний... Вона ішла полями, розсіюючи свої кришталеві сльози, від яких брали силу підсніжники.

Відчувши ослаблення, богиня зими закипіла від гніву, вона була здивована такою силою сміливості малесенької квітки. Від люті вона почала сильніше морозити, закликати

шквальний вітер на допомогу, але впевненість підсніжника, його побратимів і пробуджена сила весни, зламали закляття злої богині Морени. Її назавжди позбавили сил і влади, і передали її достойнішій богині.

Тим часом богиня Камелія підійшла до сміливого підсніжника, який соромливо опустил свою голівку-квіточку вниз, і красувався під теплим весняним сонечком, чаруючи всіх своїм дивовижним ароматом та ніжною красою. Богиня присіла біля нього і сказала: «Від тепер, тебе будуть називати Галантусом, що означає надія. Ти будеш першою весняною квіточкою, ми разом будемо впускати весну на землю і приносити надію людям, віру у добро і справедливість».

Я теж вірю у добро і справедливість, і маю надію, що дуже скоро закінчиться війна, і в наших душах і серцях розцвітуть Галантуси – квіти надії.

Анастасія ЛИТОВЧЕНКО

Первоцвіт – знак перемоги!

У лісі настав вечір. Все навколо затихло. Та недовго тривала ця тиша. Знову чути гучні постріли та гуркотіння літаків. Це лютий ворог не дає нам спокою, лякає людей та звірів. Хочє знищити все навколо, захопити наші землі та ліси.

– Не страшні нам, лютий враже, твої гармати!
– сказав один воїн, що сидів в окопі.

Каріна ЧОРНЕЙ

Сніг навколо прикривав землю, а з-під снігу щось пробивалося. Воїн піднявся, присвітив ліхтариком та побачив первоцвіти.

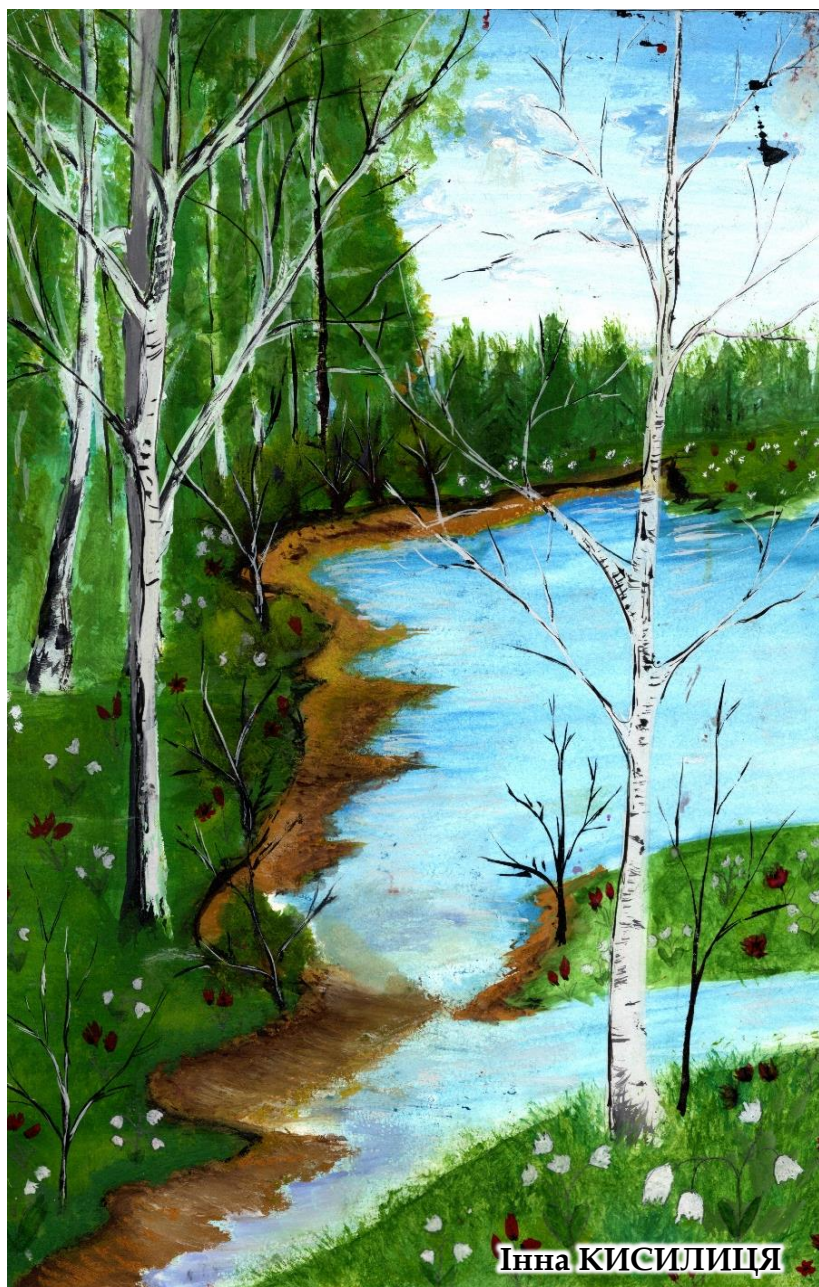
– Якщо ніжна квітка росте, долаючи кригу, то і ми зможемо подолати ворога, – подумав воїн, а в думках його пролунала пісня

«Хай буде весна, там де ми стоїмо до кінця».
Первоцвіт як знак життя та сили до перемоги!
Слава Україні! Героям Слава!

Анна-Марія РЕЖКО

Неверленд

Це було в далекому 1391. Тоді почалась весна, королева наказала своїй служниці, щоб та пішла й нарвала найгарніших квітів. Вона пішла в ліс і нарвала пролісків, нарцисів, тюльпанів та мускарів. Тоді вона взяла ще одну квітку і з'явилися двоє охоронців і повели її в портал. Вона пробувала вирватись, але не вийшло. Дівчина потрапила в другий вимір, там було багато квітів і був мир. Не було зброї і хвороб, і все було добре. Її поклали за ґрати, там вона сумувала, її випускали рідко гуляти. Але вона хотіла повернутися до свого світу туди, де народилась. Дівчинка вже там була шість місяців і одного дня вона захворіла. У неї почалася алергія на квіти і вона не змогла там знаходитись. Минуло ще чотири місяці її перевели туди, де квітів немає, в країну Неверленд. Це було для неї покаранням через те, що порушила закон.

Інна КИСИЛИЦЯ

Дівчина зрозуміла свої помилки та пообіцяла, що більше ніколи не буде зривати заборонені квіти. І тоді її відпустили з однією умовою, що вона стане берегинею червонокнижних рослин. Дівчинка отримала чарівний плащ, який був невидимий, коли вона його одягала її ніхто не бачив. Вона відправилась порталом додому і почала розказувати, що не можна зривати заборонені квіти, а того хто порушував заборону вона відправляла у портал. Дівчинка одягала свого чарівного плаща та ходила поміж квітів та оберігала їх.

Андрій МЕЛЕНКО

Квіти надії

Зима сипала снігами, віяла і здавалося, що пануватиме вічно. Все навколо спало міцним сном. Раптом Зима помітила, що почали топитися сніги і подув тепленький вітерець. В повітрі відчувався дивний запах, який занепокоїв володарку холоду. І тут вона побачила первоцвіт. Розгнівалася Зима, як вони посміли з'явитися без її дозволу! Дунула крижаним подихом, насипала на квіти сніг. Первоцвіти похилилися, їм стало сумно.

Інна КИСИЛИЦЯ

Розреготалася злюка Зима, подумала, що квітам кінець. З-за хмари виглянув сонячний промінчик, і сталося диво! Первоцвіти стали пробиватися через сніг, посміхатися до сонечка, незважаючи на холод. Вони – маленькі, ніжні і тендітні, не побоялися лютої Зими, змогли вистояти проти її сили.

Первоцвіти дають нам надію, що добро обов'язково перемаже, як вони щороку перемагають грізну Зиму! І прийде Весна, переможна Весна!

Олександра МІНЯЙЛО

Казка про пролісок Весняник

У дрімучому лісі, серед засніжених, на невеличкій галявині під грудкою снігу жив маленький пролісок на ім'я Весняник.

Щороку, з настанням весни, коли проблискували перші промені сонця Весняник прокидався від зимового сну і весело спілкувався із своїми пернатими друзями горобчиком Гордієм і синичкою Сінькою. Їхня весела компанія гарно проводила час.

Але цієї весни так не сталось, як завжди... Горобчик Гордій та синичка Сінька прилетівши на галявину до свого приятеля Весняника не побачили там його. Замість нього там була величезна купа снігу. Побачивши це все, вони дуже засмутилися і не знали що робити. Трішки поміркувавши, Гордій сказав: «Сінько, а давай полетимо до сонечка, щоб воно світило ясніше і гріло тепліше.» Довго не думаючи, друзі полетіли. Сонечко їхнє прохання виконало. Повертаючись від сонечка пернаті здалеку вже помітили, як їхній дружок Весняник прокидається від зимового сну. Вони дуже зраділи і не менш зрадів Весняник піднімаючи свою біленьку голівку, побачивши друзів, які летіли до нього.

Інна КИСИЛИЦЯ

З того часу Весняник, Гордій, Сінька та Сонечко ніколи не розлучались і не залишали один одного в біді, та жили однією дружною компанією.

Євангеліна СИВАЧУК

Де живуть проліски?

Колись дуже давно, коли Бог дозволяв рослинам вибирати, де вони хочуть рости, всі дерева, кущі та квіти мрійливо обирали собі країну.

Першими, звичайно вибирали велетенські дерева – баобаби. Найстарший звернувся до Бога з проханням жити там, де дуже тепло:

- Ви такі величні дерева, будете жити в Африці! – мовив Всевишній.

Наступними прийшли вже менші представники рослинного світу – кущі жасмину:

-Ми б хотіли жити там, де є цікава культура і ми будемо її частиною.

- Отже, вам підійдуть індійські сади! – відповів Бог.

День за днем всі рослини чекали відповіді де вони будуть рости. І нарешті, дійшла черга до найменших синьооких пролісків.

- Чи придумали ви в якій країні ви б хотіли мешкати?

- Так, Боже, - сором'язливо відповіли проліски, - ми б хотіли все життя провести там, де є працьовиті люди, які навіть коли сумно - співають, де живуть відважні козаки. Там, де до сходу сонечка матері набирають джерельної цілющої водиці для своїх дітей. Там, де нас будуть оберігати, а Тебе поважають та прославляють!

Олександра ЯМНИЦЬКА

- На цілому світі є тільки одна така країна - Україна, там ви будете процвітати!

З того часу, з давніх-давен, оселилися та квітнуть проліски на галявинах, узліссях, при дорозі найкрасивішої країни у світі, милуючи

погляди прохожих людей. І ніхто їх не кривдить, не зриває, адже сам Бог велів їм тут рости!

Анна УРСУЛ

Планета первоцвітів

У галактиці є багато різних планет, але найпрекрасніша серед всіх – планета Первоцвітів.

На цій планеті ростуть тільки Первоцвіти, тому в неї така назва, а ще там живуть маленькі люди. Кожна сім'я доглядала та вирощувала по одному виду квітів. В одній із таких сімей було п'ять донечок і п'ять синочків. Діти дуже любили допомагати своїм батькам доглядати за квітами. Їхні мама і тато завжди їх вчили, що на цій планеті є правило: не зривати жодних квітів, бо якщо зірвати хоч одну квіточку, то планета загине.

Одного сонячного дня, діти пішли гратися на свою улюблену галявину. Один з братів побачив квітку, яка була не така як всі. Вона була кривенькою, маленькою та ще й дивного кольору. Він подумав, що треба зірвати її, щоб інші квіти не стали схожі на неї і зовсім забув правило, яке постійно

нагадували батьки. Зірвавши квіточку, він пішов з братами та сестрами додому.

Наступного ранку діти прокинулись та почули як плаче їхня мама, розмовляючи з батьком вона промовила: «Хтось зірвав квіточку... Планета загине!»

Каріна ЧОРНЕЙ

Діти налякалися та сховались, а той хто не послухав батьків вирішив зізнатись. Вислухавши сина, батьки пішли з ним на галявину, щоб врятувати планету, вони знайшли ту квітку, яка лежала серед інших квіток і спробували знову посадити її в землю. Після чого, полили росою та повернулися додому, в той час як хлопчик залишився на галявині та молився за квіточку.

Пізно ввечері, він заснув, а коли прокинувся – наступив ранок. Згадавши чого він там, наляканий та сонний, він глянув на квітку та зрадів, бо вона була жива і стала красивішою. Він чимдуж побіг додому, щоб розповісти батькам чудову новину.

Вислухавши, вся сім'я зраділа та вирішила створити свято в честь квітів. Відтоді, кожного року святкується свято «Життя квітів». Сам хлопчик пообіцяв більше ніколи не зривати квітів, які б вони не були.

А мораль цієї казки така: не зривайте квіти, вони є життєво необхідними для деяких комах та тварин. Також не забуваймо про те, що вони є прикрасою нашої планети. Саме тому, старайтесь їх берегти!

Лілія ГРИГОРІЙ

Квітка в майнкraftі

Був собі первоцвіт Шафран, який жив біля Чорного моря та лісу з виноградними лозами. Це була надзвичайно красива місцевість, у всіх хто туди потрапляв залишались приємні спогади.

Майнкraft – захоплююче місце, де можна творити різні речі, втілювати свої фантазії.

Анна ШУТАК

Цього дня в країні все було, як завжди: будувалися будинки, створювалися цікаві конструкції, люди розмовляли з квітами про плани на майбутнє. Та враз все змінилося: наш Шафран замовк, бо він побачив біля себе

археологів, які досліджували це місце. Внизу, на них чекали їхні верблюди. «Дивно, що їм потрібно тут?» – думала квітка. Він раніше ніколи не бачив цих людей тут. Тому їх поява не віщувала нічого доброго.

Через деякий час в чарівній країні почувся гамір та крик. Це були археологи, вони знайшли золотий злиток, але забрати його не вийшло. Як тільки вони потягнулися за злитком, то з-під землі виліз Варден – охоронець цього місця, який дуже не любив шум. Він почав затягувати їх в свої володіння, не бажаючи віддавати скарб. Всі насторожливо дивилися, як археологи просили про допомогу, пояснюючи, що вони хочуть показати всім знахідку і нікому не хотіли завдавати шкоди. Але їм пощастило, на допомогу прийшов Бог Майнкрафту і прогнав злого Вардена, врятувавши археологів. Ви запитаете мене хто він? Вам цікаво? Я відповім вам: «Так це ж я – первоцвіт Шафран».

Археологи змогли забрати давній злиток та віддали до музею, де багато людей змогли насолодитися його красою. А ми й далі складаємо різні цікаві споруди, створюємо казковий світ Майнкрафту.

Євген ЖАЛОБА

Фіалка та бур'ян

На кольоровій галявині, де було безліч квітів, росли собі разом фіалка та бур'ян. Вони там вже були довгий час, разом прокидалися, разом вмивалися рососою, разом раділи сонечку.

Лідія МІЦКАН

Коли йшов дощ Фіалка пила воду і бур'ян пив воду, але чомусь вона залишалася маленькою тендітною, а бур'ян зміцнів, став високим. Так і жили вони дружньо, а коли була негода, то він своїми величезними листками закривав та оберігав свою подругу.

Одного разу на галявину прийшла людина, це був жаркий день. Вона сіла під кущем і побачила прекрасну квітку та велетня, що був огидним та потворним, ще й з колючками. Людина ділилась з фіалкою водою, а буряна пригнула ногою, щоб зламати. Фіалка була щаслива, бо втамувала спрагу, але коли повернула свої голівки, то побачила, що її товариш пригнувся та починав в'янути. Тоді, вона вирішила поділитись водою з ним, обійняла його своїми тендітними пелюстками. Він був дуже вдячний своїй подрузі і жили вони так довго та щасливо.

Олександр РУЧАК

Дружні квіти

Дружба – це дуже цікава річ. Її не купиш, але її можна знайти, якщо тобі пофортунить. На галявині біля поля, де шумлять трави і грається вітер, росли собі дві квітки, одну звали Сон-трава, а другу – Конвалія. Того року весна була ранньою та спекотною. Сонце пригрівало, немов влітку. Десь обідом Сон-трава сказала, що у неї скоро закінчиться вода і вона боїться, що зів'яне. Тоді Конвалія

пообіцяла поділитися водою зі своєю подругою і Сон-трава, яка зів'яла через спрагу, знову розцвіла. Наступного дня Конвалія сказала, що у неї не ростуть та опадають листочки. Сон-трава поділилася своїми листочками з подругою. Та, мабуть, те місце, де вони вирости було не сприятливе для їх росту. Адже квітам потрібна вода, поживні речовини, світло і тепло.

Лідія МІЦКАН

Аж раптом, одного разу, лісом йшла бабуся. Їй сподобалися квіти, які росли на галявині, але вони були зів'ялі та кволі. Вона вирішила взяти їх додому та посадити в своєму квітнику. Квіти були раді цьому, що їх будуть доглядати і поливати. Через місяць вони

побачили навколо багато таких квітів, як вони. Клумба у бабусі розквітла та милувала око. Після невеличкого дощюку, на небі появилася веселка, навколо була неймовірна краса. Наші друзі були раді можливості жити разом у такому прекрасному місці і раділи всьому прекрасному. Так жили вони душа в душу ще довго років і милували оком всіх, хто проходив попри бабусиної клумби.

Христина РОМАНОВИЧ

Лісова суперечка

Ось і до нашого лісу завітала весна. Все навкруги забуяло, ожило: дерева, луги, поля, кущі. Після довгого зимового сну прокинулись лісові мешканці. Тихий шепіт струмочків пробудив їх та порушив лісову тишу.

Раптом зашелестіло опале гілляччя і з'явився мохнатий бурий ведмідь. Довго клишоногий відпочивав, усю зиму грівся в затишній барлозі. Та час відчутти перші подихи ще прохолодного та уже такого свіжого, весняного повітря.

Почухавшись за вухом, потягнувшись що є сили, Ведмедик Потапенко вирушив на прогулянку.

«Який він все-таки прекрасний, наш ліс...», - подумав бурий сонько. Та раптом його роздуми порушив якийсь дивний шум, схожий на суперечку.

Що там сталося? Що за дивний галас? Треба розібратись». Прямо на галявині посеред лісу сперечались підсніжники з пролісками. Ці білосніжні первоцвіти ніяк не хотіли ділити галявину з іншими квітами, а проліски, в свою чергу, теж висловлювали своє невдоволення щодо таких пихатих та самовпевнених сусідів.

- Ми, підсніжники, - тендітні, білосніжні та благородні. І це наша галявина. Геть звідси! - вигукували квіти.

- Отож-бо, чому це ми маємо поступатися вам таким прекрасним місцем у лісі? Тут сонячно, просторо. Ця галявина просто ідеальне місце для таких яскравих, кольорових та рідкісних рослин. Ми даруємо усім оточуючим свою красу, бо вважаємось усмішкою нашого прекрасного лісу! Досить, завтра ж домовимось, щоб місцеві білченята позривали вас, тим паче вони давно хотіли подарувати своїй мамі весняний букет. От вони зрадіють! - обурено вигукували проліски. Мабуть, рослинки ще довго б сперечалися, якби наш Ведмедик не перервав їхню розмову.

Бо замість ранішнього співу пташок він був змушений слухати пихаті балачки первоцвітів.

Олександра ЯМНИЦЬКА

- Добрий ранок! – мовив Потапенко.

- Ой, хто тут? – одночасно вигукнули мешканці галявини.

- Це я, Ведмедик Потапенко. Ви так голосно сперечаєтесь, що я шалено обурений вашою поведінкою. Припиніть негайно шуміти! Своїм галасом ви порушуєте природній баланс. – заспокоював їх ведмедик.

- Хочу вам дещо розповісти. Ви знаєте, коли я був маленьким, батьки віддали мене до Лісової школи. Там було дуже цікаво! Особливо мені подобалися уроки природознавства. На них ми вивчали красу та гармонію природи, її взаємодію з людиною. Я зрозумів, що будь-який елемент живої природи унікальний, неповторний та має право на існування. Ви даремно сперечаєтесь. Підсніжники - красиві, ніжні, тендітні, і ви надаєте цій галявині витонченості та елегантності. А, ви – проліски, в свою чергу додаєте контрасту та робите її яскравою й помітною. Усі ми: рослини, тварини, дерева разом створюємо сприятливий клімат. А ви своїми суперечками руйнуєте гармонію лісу. Тим паче плануєте її нищити, зриваючи первоцвіти - перші подихи весни.

У школі нам наголошували, що рвати

перші квіти, які є зникаючими видами та охороняються відповідними службами, категорично забороняється. А тим паче підбурювати інших мешканців лісу до таких злочинних дій, ой як не личить первоцвітам. Подумайте, чи варто зчиняти такий галас! Адже місця вистачить усім, а ви своєю унікальністю і такою різноманітністю лише доповнюєте один одного».

«А й справді, – замислились квіти, – можливо варто дослухатись порад Ведмеді.»

– Дякуємо Вам, Потапенко. Відтепер ми цінуватимемо свою неповторність та унікальність, даруватимемо оточуючим свою красу та усмішку, старатимемось збагатити ліс квітковими масивами та надати йому свіжого весняного аромату, правда ж , проліски? – з усмішкою запитали підсніжники.

– Авжеж, і обов'язково відтепер ми пильнуватимемо, щоб ніхто не зривав, не топтав наші прекрасні квіти, адже як може існувати ліс без перших весняних посмішок? – з гордістю заявили проліски.

– От і добре, ви молодці! Ви – первоцвіти, перші вісники нового життя, гармонійного розвитку та приходу весни! З вашою появою ліс ніби вдихає перші свіжі ковтки повітря та

відроджується після холодного, затяжного зимового сну.

«А білченят не забудьте попередити про те, що зривати перші квіти не варто, не можна нищити пишні шати нашої матінки Землі!» – наголосив Ведмедик.

Кіра МАНКИШ

Мрія квітки

На краю села, біля невеличкого лісу, розляглася мальовнича галявина. Ця галявина була домівкою для багатьох царств – царств Первоцвітів. Ці квіти віщують людям про закінчення зими та початок весни. Одне із цих царств називалось царством Пролісків. Царював же в ньому Олександр – могутній та справедливий цар, який мудрою рукою керував своїми підданими.

Але одного разу сталась біда – його дружину, чарівну квітку Альону, зірвали люди. Цар залишився сам зі своїм сином Алексом, який сумував за своєю люблячою мамою. Сам цар дуже довго горював за дружиною, але через певний час знову одружився. Його дружиною стала квітка із сусіднього царства Конвалій – Анна, у якої була донька на ім'я Сонечка.

Єлезавета ПАЛАМАРІЮК

Алекс став дуже самотнім після смерті матері, оскільки батько був постійно зайнятий роботою. Але, з появою Альони та її доньки, його життя заграло новими барвами. Альона була хорошою мачухою та полюбила Алекса, як свого рідного сина. Сонечка ж стала йому хорошою подругою, він любив слухати її мрії про подорожі світом. Вона любила багато речей: співати, танцювати, пізнавати природу інших країн та із задоволенням слухала розповіді про них.

Вони росли підтримуючи одне одного, з кожним днем їх дружба ставала міцнішою. Сонечка марила подорожами та пригодами, в той час як Алекс допомагав батькові з царством, а вільний час проводив із нею. Він дуже хотів, щоб її мрія здійснилась та шукав шляхи, щоб допомогти їй, адже розумів, що по законам природи квіти не можуть подорожувати.

Одного разу Алекс почув історію про фею, яка здійснює бажання. На жаль, її було важко зустріти, оскільки вона завжди була заклопотана своїми справами. Він не спав ночами, щоб зустріти її і одного вечора йому це вдалось. Він спробував заговорити до неї:

- Ви...фея? – запитав Алекс.

- Так, я фея Синьоочка, а ти хто?

- Я, принц царства Пролісків, мене звати Алекс. Я дуже довго вас шукав!

- Чому ти мене шукав? Тобі щось потрібно?

- Я хотів запитати, чи правда, що ви можете виконувати бажання?

- Так, це правда, а яке у тебе бажання?

- У мене є зведена сестра, її звати Сонечка, і вона мріє...

Він несподівано затихнув і задумався. Якщо фея здійснить мрію, то Сонечка його покине. Але ж вона так мріє про подорож! Алекс хотів, щоб Сонечка була щасливою, тому вирішив домовити:

-...вона мріє подорожувати світом. -
Сказав він впевнено

Фея Синьоочка глянула на нього, подумала та сказала:

- Добре, на світанку здійметься вітер, який зможе забрати її в подорож.

Він подякував феї і вона зникла. Хоча Алексу було важко, він все ж таки розповів все Сонечці. Вона була неймовірно рада, написала листа матері та попрощалась з Алексом. Їй було неймовірно прикро, що він не зможе поїхати з нею.

Настав ранок, здійнявся вітер та підхопив конвалію Сонечку... Але не тільки її! Вітер підхопив і Алекса разом з нею. Фея прочитала серце Алекса та виконала бажання обох, бажання Сонечки подорожувати та бажання Алекса – бути разом з нею. Вітер підняв їх ввєрх і дві квітки проліску та конвалії подорожували світом, заглядаючи у кожний куточок невідомого для них світу. Переживши багато пригод, вони повернулися додому через рік, коли з-під снігу почали з'являтися царства Первоцвітів.

Алекс та Сонечка пройшли ще велику кількість пригод коли зрозуміли те, що не можуть жити одне без одного. Саме тому, вони вирішили одружитись, після чого і в подальшому житті проживали разом всі свої удачі та невдачі.

Інеса БУДЗ

Не ображайте квітів!

Жили собі у лісі Фіалка і Нарцис. Їхня домівка була затишною і гарною. Кожного ранку, прокинувшись від сну, вони віталися та раділи сонячному дню. Вони зустрічали разом схід сонця, разом тремтіли холодними

ранками, разом раділи пташиному співу та разом мріяли. Одного разу на їх галявину сорока принесла новину, що прийде людина і все знищить.

- А хто така людина? - спитала Фіалка.

- Я чув колись від весняного вітру, що це ті, хто живе за нашим лісом. Люди іноді приходять до нашої домівки. Хтось помилуватися красою, помріяти, відпочити. Такі думки я читав в їх голівках. Але приходять і ті, які завдають лісу шкоди.

- Але я не хочу, щоб люди завдавали мені чи моїй домівці болю,- сказала Фіалка

- Нажаль, правда. Не всі однакові,

сподіваймося, що все буде добре.

Квіти обійнялися пелюстками та посміхнулися одне одному. Їхнє лісове життя продовжувалося далі, проходило багато днів, багато крапельок роси впало на пелюстки квітів. І все здавалося таким звичним та милим, аж поки не настав той день, що запам'ятався всім надовго. Ранок розпочався, як завжди радісно, лиш тільки отой шум, що доносився здалеку не давав спокою.

- Нарцисику, ти чуєш?- спитала Фіалка,- що це за звуки?

- Чую, щось прекрасне та разом з тим насторожуюче,- відповів він.

- Я чую сміх та радість, хтось іде. Ховаймося скоріше, бо щось мене насторожує,- стурботливо метушилася квітка.

- Нічого боятися, все спокійно,- запевняв Нарцис, хоч і сам чомусь тремтів всім стеблом. Квіти очікували чогось страшного, яке насувалося на них. Вже здалеку вони побачили декількох постатей, які бігали, гралися веселилися. Так, це були люди. Все було б добре, якби хтось з них не помітив квіти на галявині і запропонував їх зірвати. Наші друзі дуже злякалися, але цим не закінчилося. Зненацька на землю впала обгортка від

шоколаду, потім кинули пляшку від води, потім ще багато папірців, які накрили нашу Фіалочку. Вона намагалася звільнитися з-під величезної ковдри, яка важко лежала на ній, але нічого не виходило, втомившись боротися, знесилена, вона впала своїми листочками до землі. Як лиш Нарцисик не намагався допомогти їй, як лиш він її не підбадьорював, але не зміг нічим допомогти. От тепер він зрозумів, що ображений на людей, які прийшли до лісу, які хотіли їх зірвати і топтали. Він подумав, що було б краще полетіти у космос. Нарцис не знав, що воно таке і де це. Він почув колись, як вітер розповідав деревам про космос, який він далекий та спокійний, і що туди можна добратися лише побудувавши космічну ракету. Вже уявно він відвідав Місяць, потім Марс і Сатурн. І зізнаючись, самому собі: він задрив вітрові, бо він скрізь літає та багато знає. Після тривалої, уявної подорожі квітка дещо зрозумів.

- Гарно там в Космосі, але найкраще вдома – сказав Нарцис.

- Згіден з тобою, – відповів вітер та дмухнувши щосили здув все з нашої Фіалочки.

Квітка була зовсім знесилена. Нарцисик

обійняв свою подругу і вона почала підіймати свою голівку. Вони жили довго і щасливо, а люди зрозумівши свої вчинки, більше не ображали і не топтали чудові квіти.

Михайло КУРЧАК

Дивний сон

В мальовничому селі жила дівчинка Надійка, що любила читати казки та малювати. Вона зростала в люблячій родині: мама завжди розповідала цікаві казкові історії про всіх на Землі, а тато їх оживляв на папері. Як ви вже зрозуміли – тато був дитячим ілюстратором. Дівчинка теж була наділена неабияким даром: вона вміла розмовляти зі своїми іграшками, а коли вона їм розповідала, як пройшов день у школі, що вони вивчали на уроках, то всі вони її уважно слухали, навіть деколи здавалося, що вони їй відповідають. От і сьогодні, поділившись враженнями за день у школі, вона вимкнула світло і лягла у своє ліжко. Надійка чекала завтрашнього дня з нетерпінням, адже завтра весь клас разом з учителькою Оксаною Володимирівною піде на екскурсію в ліс, що на краю села. На перерві дівчатка вже планували, хто скільки букетиків

зробить, як будуть вітати квітами з приходом весни своїх рідних. Згадуючи все, що було у школі, дівчинка заснула.

Ніжний сон огорнув її теплою рукою, ніби хотів про щось розповісти...

–Ой, де я? – роззиралася навкруги Надійка.

Довкола височів буковий ліс, повний сонячного світла, пташиного співу та аромату квітів. Ще й біленькі шапочки з жовтими цяточками весело майоріли то тут, то там, наче ліхтарики. «Підсніжники, які вони гарні!» – здогадалася дівчинка. А онде, над самісіньким берегом лісового озерця, примостився найсміливіший з них. Надійка і собі підійшла до водойми та зойкнула, глянувши на

дзеркальну поверхню. На дівчинку хитро позирала справжнісінька Сон-трава, вбрана в сарафанчик та фартушок.

– Хто ти? – здивовано поцікавилася квітка.

– Так це ж я, Надійка, – несміливо відповіла дівчинка.

– Оце так дивина, – вражено прошепотіла дівчинка. – Отже тепер я можу розмовляти з квітами?!

Доки вона роздивлялася квітку, з-за дерев почулися налякані голоси.

– Добрий день, дівчинко! – привітався один із квітів. – Ти прийшла нам на допомогу?!

– Щось не пригадую, щоб щось трапилось. І не пригадую, що ми з вами знайомі, – зізналася дівчинка.

– Та що це з тобою, адже ми тебе знаємо і завтра весь твій клас прийде до нашого лісу. Але нас попередили про небезпеку, – відповів шафран.

Конвалія важко зітхнула та похилила свої голівки додолу:

– Я зовсім не хочу покидати свій ліс! Кому прийшла ідея зірвати нас і забрати з нашого лісу?

Дівчинка поглянула на стежку, що вилася між деревами, нічого на думку не спадало.

Вона згадала про те, як з дівчатками збиралась робити букетики. Дівчинка аж розгубилася.

А Сон-трава дивиться та й каже:

– Що ж, можливо діти й не знають, що нас не можна зривати, тільки ти можеш нам допомогти. Кажуть що десь живе фея, слово якої багато значить. Можливо ти її знайдеш і вона розповість дітям про нас. Якщо ти її не знайдеш, то завтра нас знищать!

– Ну добре, подивимося, – погодилася дівчинка. – Але де мені її шукати?

Хтось лагідно торкнувся голови Надійки і почувся ніжний голос:

– Прокидайся, пора вставати...

– Але я повинна врятувати...- прошепотіла дівчинка. Мама швиденько вийшла з кімнати, а дівчинка почала збиратися до школи. Але сон і нічні знайомі не йшли з Надійчиної голови...

Мама, допомагаючи доні взутися в чобітки, квапила:

– Доню, час до школи.

Дівчинка із задоволення йшла до кольорової школи. Так-так, саме кольорової, адже там було весело, барвисто та яскраво і кожний день дарував щось цікаве та нове. Донечка ж у відповідь:

– Так, мамо, вже йду, бо сьогодні буде щось незвичайне!

– Добре вже, доню, – погоджується мама. – Що ж цікавого має трапитися?

Вийшовши з будинку, вони побігли доріжкою. Повз них проходили перехожі, що віталися з ними та проїжджали автомобілі, поспішаючи по своїм справам. Дівчинка їй не помітила, як опинилася перед школою, адже всю дорогу думала, що їй робити.

Зайшовши до класу, привіталася з однокласниками та вчителькою, яка поралася біля дошки, готуючись до уроку. Уже продзвенів дзвінок, вчителька привіталась з дітьми і повідомила, що перед тим, як вони підуть на екскурсію, вона хоче їх з кимось познайомити. Всі захоплено слухали та дивилися, як перед ними відкриваються ілюстрації. Спочатку казкового лісу, сонечка, озерця та жителів цієї галявини. От диво, це ж її нічні друзі, яких треба рятувати! Вчителька розповідала про кожного з них: шафран, ряст, пролісок, підсніжник, сон-трава. Діти з цікавістю слухали та розглядали квіти, але враз вона повідомила, що цим квітам загрожує небезпека і ми повинні врятувати їх, склавши пам'ятку. Тут Надійка нестримано крикнула:

– То ви і є та чарівна фея, яка їх врятує!

Оксана Володимирівна підійшла до дівчинки, посміхнулася їй і сказала:

– Мабуть, так, але без вас у мене нічого не вийде. Бо мої чари не діятимуть у лісі, а от якщо ми будемо дотримуватись правил з пам'ятки, то первоцвіти будуть врятовані!

Всі раділи та весело гомоніли, бо скоро підуть в ліс на екскурсію, але не для того щоб зривати квіти, а щоб милуватися ними. Саме тоді Надійці прийшла в голову ідея: чому б не намалювати ці квіти і таким чином привітати рідних з приходом весни!

Урок закінчився, всі дружньо зібрали свої речі та виходили на вулицю. Учні вирушали в ліс, щоб помилуватися природою, співом пташок та новими друзями з казкової галявини.

– Оце так, все виглядає як в моєму сні! – промовила Надійка.

Дівчинка посміхалась сонечку, раділа співу пташок та загадково переглядалась із квітами. А коли придивилась, то побачила, що вони підморгують їй у відповідь, ніби хочуть віддячити.

Тамара ТАНАСІЙЧУК

Казка про первоцвіти

Весна – чудова пора, прокидається природа. Все навколо оживає та вабить весняною свіжістю та теплом. Сонце яскраво обігріває землю. Розпочинається цвітіння первоцвітів та пролісків.

З давніх-давен перші весняні квіти були вісниками того, що природа прокидається після зимового сну. Весняними вісниками ці квіти стали тому, що завжди першими повертали свої пелюстки до сонячних променів.

Одного весняного дня на лісовій галявині біля ріки з'явилися чудові та дивні квіти. Теплий весняний вітерець лагідно пестив їхні пелюстки. Лісові жителі приходили подивитися на дивні та ніжні квіти. Раптом на небі з'явилися темні хмари, зв'язвся сильний вітер, почалася хурделиця. Ніжні пелюстки квітів та тоненькі стебельця накрило снігом... Все навколо ніби завмерло від холоду та морозу. Зима нагадала про себе. Раптом один з первоцвітів підняв з останніх сил свої пелюстки і, дивлячись на затьмарене небо, заплакав від жалю та холоду. Природа змилювалася над цими ніжними квітами. Хмари розігнав вітер, квіти ожили, сніг

поступово розтанув. Вся галявина вкрилася первоцвітами.

Неймовірна краса привабила людей. З тих пір первоцвіти стали символами весни та краси. З покоління в покоління люди бережливо ставилися до цих квітів, оберігали.

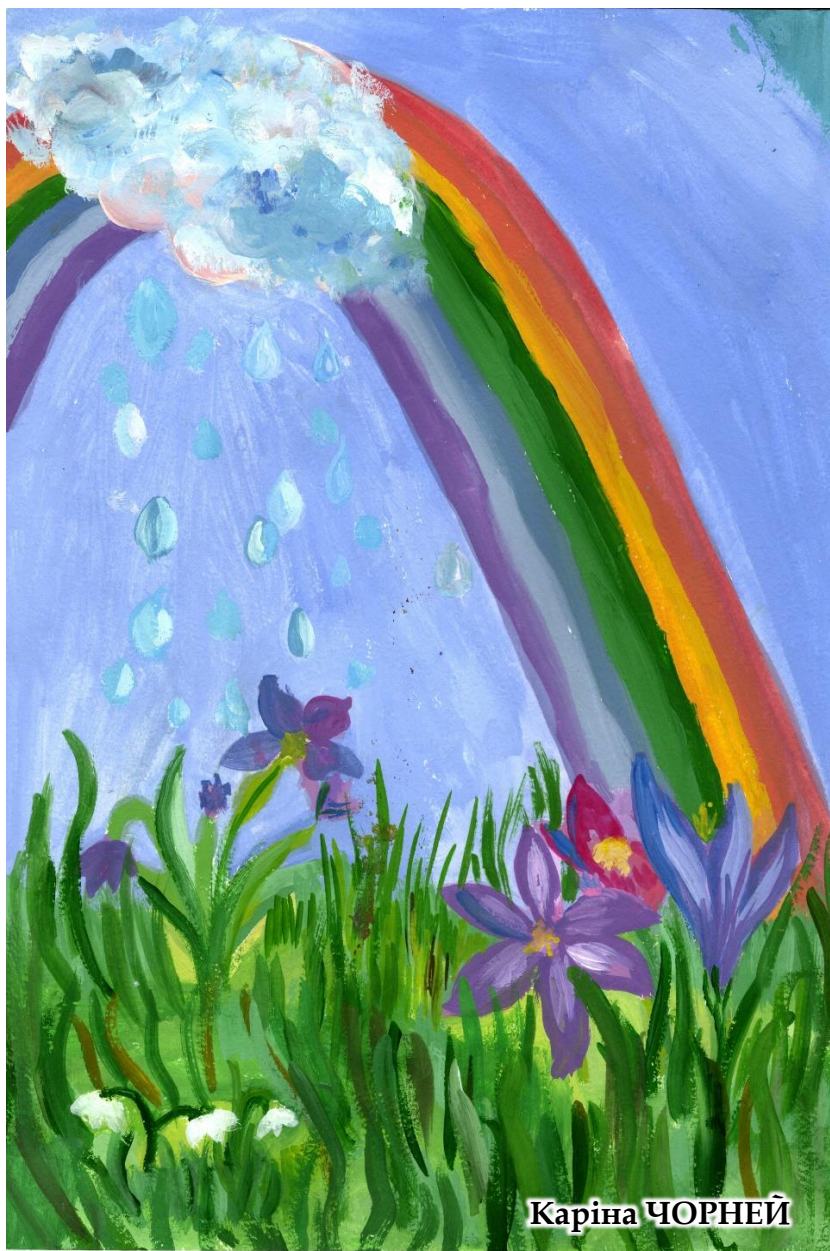
Якщо ж хтось насмілиться зірвати первоцвіти і викинути із зневагою, чи розпалити вогнище на тому місці, де ростуть ці квіти, то з часом ці квіти зникають. А люди, які таке творять за народними переказами рано чи пізно повинні посадити таку кількість первоцвітів, яку знищили. Інакше природа помститься буревіями та сильними снігопадами за знищені вісники весни.

То ж пам'ятаймо про те, що те, що дано нам природою потрібно берегти та доглядати. Первоцвіти були і будуть завжди весняним чудом. Радістю, яка милує око та тішить людей своєю красою.

Андрій ТКАЧУК

Бажання на двох

Жив-був в одному лісі підсніжник, а в сусідньому лісі жив його брат, такий же підсніжник, як і він. Іноді вони зустрічалися, пили разом роси з трав, читали лісові історії, сміялися з кумедних розповідей та разом гралися. Але їм було самотньо, бо більше вони нікого не знали і хотіли знайти більше друзів. Одного разу, на галявині вони знайшли чарівну пелюстку, яка виконувала бажання. В них не було сумніву, що побажають: знайти нових друзів. Проходив час, але так і ніхто в лісі не з'явився, аж раптом одного дня з-під землі почав рости маленький пролісок. Брати дуже зраділи, бо навколо почало з'являтися багато квітів і їм стало менш самотньо. Вони нарешті мали з ким поговорити, посміятися. Вони всі були дуже дружніми, а брати раділи, що нарешті знайшли собі компанію. З кожним

Каріна ЧОРНЕЙ

днем виростало все більше і більше інших квітів: фіалки, конвалії, сон-трава, ряст та нові проліски.

Всі вони жили добре та щасливо. Щоб і надалі ця дружба існувала та радувала всіх нас - потрібно її берегти!

Матвій ШМАЛЮХ

Тригоди Підсніжника

В далекому лісовому королівстві жив собі Підсніжник. Родина квітки буда бідною, батько обробляв панські поля, а мати доглядала за господарством. Наш хлопчик зростав цікавою та допитливою квіткою, кожен день він дізнавався про щось нове, адже ліс був такий великий, що йому не було меж. Всі новини він слухав від мудрих птахів, які побували в багатьох цікавих місцях, бачили багато різного і про все це розповідали на гілках старого дуба. Пан, де жили квіти не дбав про своїх жителів. Він завжди погрожував, кричав та залякував всіх. І так би продовжувалося довгий час, якби одного разу наш Підсніжник не почув розмову шпаків. Вони ділилися враженнями від своїх перелетів, де побували, що бачили і що цікавого чули.

Вікторія ЗАЙЦЕВА

Наш первоцвіт дізнався, що існує прекрасне місце, де всі вільні та щасливі – Космос. Кожний день він лише й про це думав, мріяв, що обов'язково туди потрапить. Хоча прекрасно розумів, що полетіти в космос йому не дозволить злий Пан.

Одного разу він наважився і пішов до панського двору, де на розкішному подвір'ї стояв пан.

-Добрий день Вам,- привітався Підсніжник.

-Добрий і тобі,- незадоволено пробурмотів пан.

-Я б хотів спитати дозволу у Вас, щоб полетіти в Космос.- боязко промовила квітка.

-Що, що, що... ти як посмів про таке подумати? – кричав пан. – Повертайся додому і не смій більше про це мріяти.

Наш Підсніжник поплентався сумним і не веселим назад на галявину. Під старим дубом не було нікого. На гілках весело перемовлялось листя. Та лише він нічого і нікого не чув, бо думками був у Космосі.

-Хі-хі-хі, - хтось усміхався.- Ти чого опустил листочки та голівку? За свої мрії треба боротися.

-Ти хто? Я тебе ніколи не бачив,- промовив Підсніжник.

Перед ним була гарненька, тендітна, в гарній сукні дівчинка. Це була панська дочка, яка мала звичку підслуховувати батькові розмови. От і цей раз вона почула мрію Підсніжника та вирішила підтримати його. Вона порадила йому, як здійснити мрію, так , щоб ніхто не постраждав, бо батько погрожував Підсніжникові знищенням всієї родини.

Вони довго розмовляли, ділилися своїми мріями і наш хлопчик вперше відчув силу і впевненість в собі та велике бажання відвідати той невідомий Космос. Панська дочка підвелася та попрощалася з Підсніжником.

Смеркало і їй потрібно було повертатися додому. Наш квітик теж пішов додому, а вранці не послухавшись пана, Підсніжник таки полетів у Космос.

Дізнавшись про це Пан розсердився, був дуже злим, що його не послухалися. Почав морити первоцвіти голодом, закривати світло від них, розгонив всі хмари над галявиною, щоб не йшов дощ.

Так би вимерли всі первоцвіти, якби не панська дочка. Саме вона повідомила Підсніжника про те, що діється на галявині. Так, саме вона попросила птахів розшукати нашого мандрівника.

Коли Підсніжник повернувся на землю, то пан вигнав його з лісу. Підсніжник був засмучений і не знав, що йому робити. Але невдовзі він знайшов найкращих друзів: воду, сонце, та багато поживних речовин, які врятували всіх жителів.

Що сталося з паном? Він не зміг це пережити та зів'янув. Став Підсніжник разом з панською дочкою жити та турбуватися про всіх жителів лісового королівства. З того часу він став щасливим Підсніжником.

Матвії ПІЦЬ

Квітка сміху

- Привіт матусю!
 - Привіт донечко! Як справи?
 - Добре. -Снідати будеш?
 - Ні, нам дали цікаве домашнє завдання і я хочу його скоріше виконати.
 - Що тобі задали?
 - Написати про первоцвіт, мені вчителька сказала написати про пустунчика.
 - О, це красива квітка.
 - Її назвали пустунчик тому, що вона бешкетниця?
 - (невеликий сміх) ні, її так назвали тому, що вона квітка сміху.
 - Зрозуміло.
- Пройшов час
- Матусь я зробила уроки. Можна трошки на вулицю?
 - Можна.
 - Дякую.

Вікторія Єфімова

Дівчинка вийшла на вулицю і зустріла квітку сміху (пустунчика)

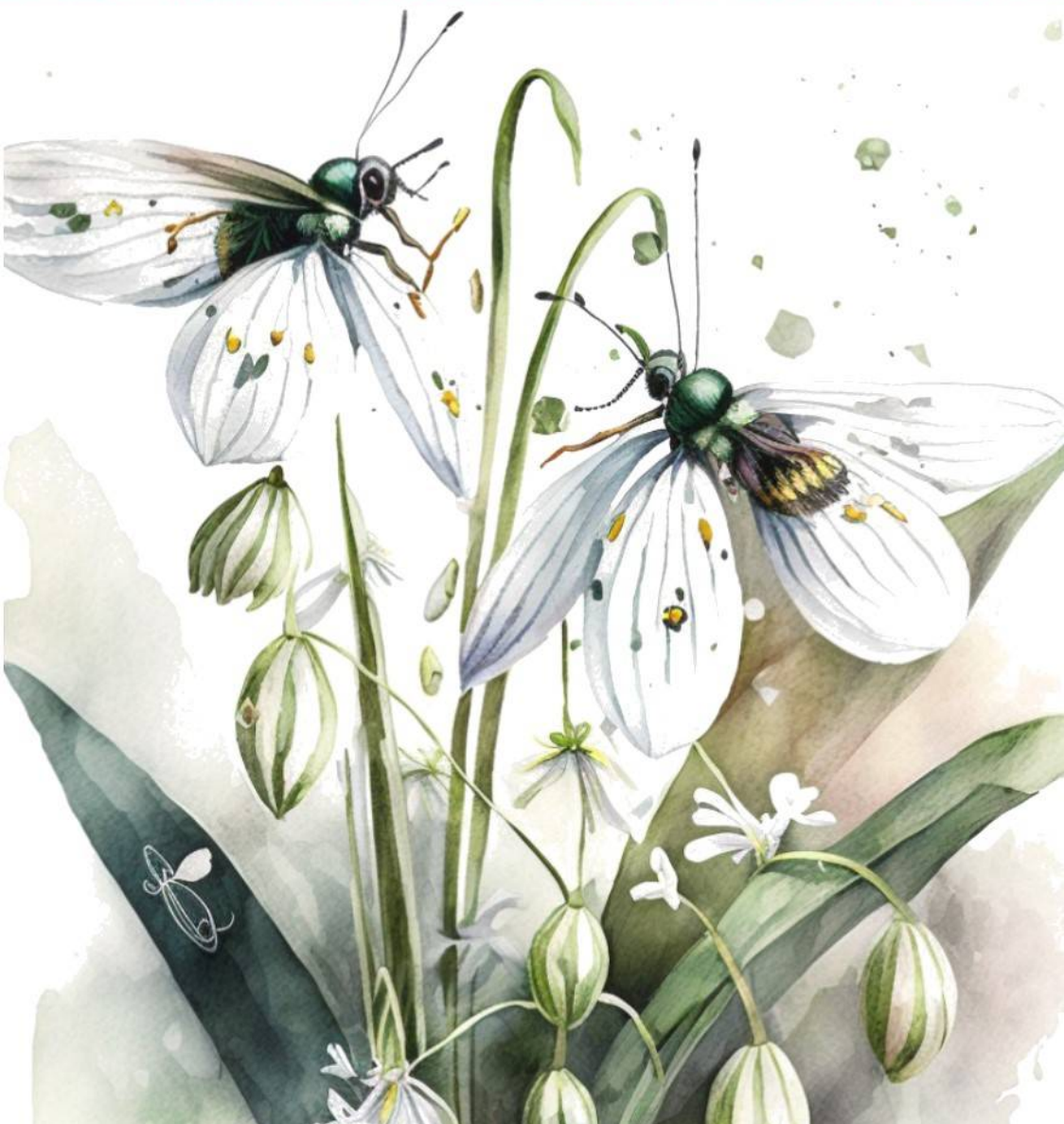
- Дівчинко, дівчинко!
- Хто до мене говорить? Ти де?
- Це я, квітка сміху. Подивися вниз.
- Ого, яка ти красива!
- Дякую тобі що ти написала про мене.
- Немає за що дякувати.
- Ти щось вчила про мене?
- Ні.
- Ти знала, що я занесена до Червоної книги України?
- Ні, не знала.

- Зрозуміло, мені вже треба йти.
- Ех, шкода, що вона пішла...
- Матусю я дома.
- Як прогулянка?
- Добре, і ще я розмовляла з пустунчиком.
- Не видумуй, тому, що з квіткою розмовляти не можливо. Тому, що це рослина, а не людина.
- Ні! Розмовляла з нею!
- Добре-добре, я тобі вірю!

Дарина ПОЛТАВЕЦЬ

Зміст

Підсніжник - квітка надії	2
Первоцвіт - знак перемоги!	6
Неверленд	7
Квіти надії	9
Казка про пролісок Весняник	11
Де живуть проліски?	13
Планета первоцвітів	15
Квітка в майнкрафті	17
Фіалка та бур'ян	20
Дружні квіти	21
Лісова суперечка	23
Мрія квіточки	28
Не ображайте квітів!	32
Дивний сон	36
Казка про первоцвіти	42
Бажання на двох	44
Пригоди Підсніжника	46
Квітка сміху	50

Національний природний парк "Вижницький"

вул. Центральна 27а, смт Берегомет

Вижницький район Чернівецька область

телефон/факс: (03730) 3 69 06

веб-сайт: vyzhnytskyi-park.in.ua

e-mail: vyzhpark@ukr.net

